

labelse gives. Den Paagjældende blev altsaa ved Gesandtflabet i Paris, selvfolgelig gjennem Udenrigsministeriet, opfordret til at vende hjem — om jeg huffer ret, ved en Skrivelse i December Maaned —, men han kom ikke. Det eneste, hvorved man hørte fra ham, var ved en privat Skrivelse fra ham til Justitiarius i Overretten, hvorefter han ønskede endnu længere at blive, hvor han var, idet han bemærkede, at han umuligt kunde leve af de Vilkaar, hans Stilling i Kjøbenhavn bragte ham, at han havde en meget betydelig Bifortjeneste ved at være i Paris, og at han ogsaa haabede at kunne udrette noget Nyttigt for Landet. Om det Sidste kunde der være forskellige Meninger, idetmindste maa det dog være tilladt at nære afvigende Ansuelser derom. Da en Maanedstid var gaaet, blev der paany, langt hen i November Maaned, skrevet til Udenrigsministeriet, og derfra til Gesandtflabet, at man fremdeles maatte paastaae, at han kom hjem, og det gaaer dog i og for sig heller ikke an, at Embedsmænd blive borte fra deres Embeder, om ogsaa deres nærmeste Forsatte attestere, at de for en Tid godt kunne undværes. Han kom da endelig hertil i de sidste Dage af December og meldte sig i det ene af de mig betroede Ministeriers Localé paa en Tid, der var bestemt til Modtagelse, men han fremførte ikke et Ord til Undskyldning for sin lange Bortebliven. Derimod fortalte han en Mængde Ting om sine forskjellige Farter i Udlandet og nævnte forskellige Personer, med hvem han var kommen i Berøring der, lutter Ting, som jeg ikke tillagde stor Vægt; jeg antog det ikke for sandsynligt, at de Personer, han nævnte, vilde indlade sig med en ganske Ubekjendt, og mindst med en saadan Aabenhed som den, der fremgik af hans Ytringer. Dette var ikke stiftet til at fremkalde Tillid hos mig, end mindre til at give mig Lyft til at bevilge det, han egentlig vilde og fra Først af bad om, nemlig en fornøjet Reisetilladelse. Jeg fremhævede dette for ham, men han var ikke at formaae til at frasalde sit Ønske. Jeg nævnte ogsaa, at det vilde klæde Justitsministeriet ganske forunderligt nu at give en saadan Tilladelse, efterat han directe eller indirecte havde foranlediget, at man i fremmede Blade kunde læse om den danske Justitsministers overordentlige Vilkaarlighed ved at hjemkalde ham

fra en gavnlig Virksomhed, og jeg anbefalede ham, at han, hvis han fastholdt sit Ønske, hellere maatte see at blive ansat under et andet Ministerium, thi den samme Mand kunde ikke godt desavouere sig selv, mindst efter to Tilbagekaldelsesordrer. Jeg gjorde fremdeles gjældende, at det vilde see forunderligt ud, at han som kongelig Embedsmand drev Politik i Paris under et Ministerium, som dog af hele Verden maatte antages at staae i et Modsetningsforhold til den tidligere fulgte Retning, medens han herhjemme stod i mangehaande politiske Forbindelser, som ikke gif i den Retning, Regjeringen havde antaget. Dette tilstod han ogsaa selv, men han erklærede, at han ikke lagde Vægt paa disse Forbindelser, at han havde brudt eller vilde bryde med dem, med hvem han hidtil havde staaet i Forbindelse, at han var villig til at træde i den nuværende Regjeringens Tjeneste, naar den ønskede det, og til at godtgjøre, at han var aldeles løst fra tidligere Forpligtelser. Mig var dette ganske ligegyldigt, da jeg ikke havde Noget med den udenrigste Politik at gjøre og ikke ønskede at blande mig deri, men jeg holder fast ved, at jeg ikke kan indsee det Nyttige og Rigtige i, at en kongelig Embedsmand, og mindst paa en saadan Tid, efter Alt, hvad der er hændet os, forsøger paa at drive politisk Agitation i Udlandet. Jeg frygter ogsaa for, at den haarde Behandling, som gjentagne Gange er bleven Mange tildeel i den Egn, hvortil jeg særlig har været knyttet, ikke er uden Forbindelse med en Mistanke om, at Agitationer fra forskellige Kanter drives der i Landet, og at den danske Regjering ikke er ganske uden Skyld deri. At et saadant Nygt: og en saadan Formodning kan næres, naar man lader en kongelig Embedsmand reise omkring eller leve paa den Maade, som Tilfældet har været med den Paagjældende, er dog en rimelig Forudsætning eller Tanke fra min Side. Jeg havde altsaa ikke nogen Lyft, eller rettere en afgjort Ulyft til at indlade mig paa hans Ønske, og jeg raadede ham derfor til hellere at slaae sig til Ro her i Landet; han kunde da, naar det endelig skulde være, hellere herfra benytte de gode Bladforbindelser, han havde stiftet i Paris. Hans Svar derpaa var, at